ערך הרב יהודה רוזנברג

בדרכי הרב והרבנית גץ

"אז מה המנהג שלי?".

בגיל 24 עליתי לארץ ישראל עם אשתי וילדי. ביקשו ממני להיות רב ביישוב חדש ... ישן... יישוב ערבי בגליל, שהערבים נטשו אותו, והסוכנות החליטה להקים בו יישב יהודי, שנקרא כרם בן זמרא.

ביקשו ממני להגיע רק כדי להיות הרב, השוחט והבודק.

הגעתי ליישוב הצעיר. שאלתי את עצמי איזה יישוב אני רוצה שיהיה כאן? ספרדי או אשכנזי?

החלטתי! גם וגם. פניתי לסוכנות היהודית – "תשלחו אלינו בבקשה בכוונה יהודים מכל העולם. ביישוב שלי אני רוצה להראות שעם ישראל חזר לארץ ישראל. כאן אנחנו עם אחד. עם המכיר את המנהגים של כל העדות, המכבד את המנהגים של כל העדות, אבל חי ביחד – עם ישראל שחזר בשעה טובה לארצו.

אני ספרדי, אבל חשוב שיהיו ביישוב גם אשכנזים, וליהנות משילוב המנהגים. לחוש אותנו כעם ישראל חי.

רק בימים נוראים – ראש השנה ויום הכיפורים, רציתי כי נעשה שני מניינים, שכל אחד יתפלל לפי המנהג שלו.

אבל היה חשוב לי להראות כי אין "מנהג נכון" ו"מנהג לא נכון", רב המנהגים נכונים, ויפים. לכן מכיוון שהיה לי קול חזק ויפה, בראש השנה הייתי חזן יומיים. יום אחד אצל הספרדים, ויום אחד אצל האשכנזים.